

[Lone Dybkjær]

end man havde forestillet sig, er det til hver en tid op til Folketingets flertal at lave loven om. Men hvis man allerede nu indfører en etårig revisionsklausul, er det, som om man vil true folk og sige: Nu må I altså hellere flytte ud, for nu har I chancen; det kan godt være, at vi tager den fra jer næste år.

Derfor har jeg personligt ikke været tilhænger af det; jeg er faktisk gået stærkt imod det – for at sige sandheden om det – fordi jeg mente, at det ville være direkte uhensigtsmæssigt med en sådan klausul. Men det betyder altså ikke – og dette er specielt henvendt til hr. Trøjborg – at man ikke skal vurdere udviklingen og følge den. Selvfølgelig skal man det. Det er nødvendigt på dette område, lige så vel som det er nødvendigt på andre områder.

Så har der været talt utrolig meget om a-pensionister og b-pensionister, og det er selvfølgelig navnlig Socialdemokratiet, der foretrækker a-pensionister. Jeg vil gerne sige, at jeg foretrækker b-pensionister, for at det skal stå klart for partiet, men jeg vil sige, at der jo altid i personlige forhold er tale om nogle valg.

Man kan tage noget helt banalt som, at når man bliver lidt ældre – sådan ca. i min alder – og man skal flytte til en ny bolig, så kigger man på, om der er en elevator eller ej. Det er ikke noget, man nødvendigvis beskæftiger sig specielt med, når man er 20, men det gør man altså i vores alder, og derfor må man sige, at pensionister, der bor i en bolig med elevator, er altså anderledes stillet end pensionister, der bor i en bolig uden elevator, og det er noget, man må prøve at finde frem til betids. På samme måde er pensionister jo altså også i stand til at vurdere, om det vil være godt for dem at flytte til et sommerhusområde eller det ikke vil være godt for dem at flytte til et sommerhusområde. Hvis man ser på pensionisternes muligheder, mener jeg, at de mennesker, der går imod forslaget, indtager en direkte formynderisk holdning, idet de siger, at det er noget, de enkelte pensionister overhovedet ikke er i stand til at vurdere selv.

Hvis man derimod siger, at man af planlægningsmæssige grunde i et vist omfang vil gøre det, er det en anden snak, men jeg har altså ikke de bekymringer, for der er ikke tale om, at områderne ændrer status, som nogle har været inde på. Der er tale om, at nogle personer får nogle udvidede muligheder i forhold til i dag, og det synes jeg er noget meget positivt.

Hvad angår de andre punkter, skal jeg blot omtale nogle enkelte. Således kan jeg f. eks. om samtidighedsprincippet sige, at det trods alt er en mild udgave af, hvad der forelå på et tidligere tidspunkt.

Når det gælder spørgsmålet om forholdet mellem staten og kommunerne, har det jo været et stridsspørgsmål mellem regeringen, også KVR-regeringen, og Socialdemokratiet og SF, om man troede, at man kunne klare sig med en vetoordning eller man skulle i gang med en godkendelsesordning, som man hidtil har haft. Jeg skal være den første til at sige, at der er forskel. Det er klart, at det kræver noget mere af staten at nedlægge veto, end det gør, hvis man tager en automatisk godkendelse. Det fik selvfølgelig også mig til i min tid at overveje, om man kunne finde nogle andre veje ud af det.

Men jeg tror summa summarum, at vi er nødt til at komme ind på en betragtning om, at staten skal være ekstremt opmærksom og ekstremt argumenterende helt fra starten. Vi ser utrolig mange og et voksende antal konflikter mellem de offentlige myndigheder og enkeltpersoner, og det tror jeg er en meget dårlig udvikling. Det er også en dårlig udvikling, hvis man som jeg ønsker at bevare et offentligt system. Og derfor tror jeg, det er vigtigt, at staten, det offentlige, melder ud allerede i en meget tidlig fase. I dag kan man faktisk sidde og slappe af for at sige det pænt, og så kan tingene være gået ganske langt, inden man for alvor kommer ind i billedet, og jeg har i hvert fald den erfaring fra min ministertid, at det ikke er særlig hensigtsmæssigt.

Når det gælder forholdet mellem staten og kommunerne, kunne kommunerne med en vis ret spørge, hvorfor i alverden staten ikke havde meldt ud noget før. Her havde de siddet og brugt så og så lang tid på at diskutere spørgsmålene, og så havde det været smukt, hvis staten havde meldt ud på et tidligt tidspunkt.

Helt konkret kan jeg nævne en sag med den meget høje bygning i Århus – nu ser jeg, at formanden for Socialdemokratiet også er der – hvor jeg kan sige, at en af grundene til, at jeg i hvert fald ikke syntes, det ville være rigtig muligt at gribe ind i forbindelse med Thorkild Simonsens projekt, var, at staten burde have grebet ind på et langt tidligere tidspunkt, hvis man havde ønsket at gøre indsigelse – det var for sent, når sagen havde kørt så længe. Det er altså